

Draška vrhova se medtem bojujeta z meglo, ki se je v hipu raztegnila od Srenjskega pa do Studorskega prevala in jo veter neusmiljeno žene navzdol proti Vojam. Med vzpenjanjem si ogledujem nekaj zasneženih grap in žlebov, ki parajo severno ostenje Slemena in bi v dobrih razmerah nudile kar lepo plezarijo. Danes žal ni tako, saj je veter ves novozapadni sneg pometel prav vanje, kjer je ostal še suh in nepredelan.

Nekaj časa še lovim ravnotežje po ravnini, nato krenem pod greben, ki se s severovzhoda dviguje prav do vrha Slemena. To, kar vidim, me kar razveseli. Celotno pobočje pod rahlo zaobljenim grebenom je spihano in gladka poldenedla skorja se blešči v soncu. Poleti je v tem koncu neprehodno ruševje, sedaj pa mi je zima odpirala povsem mogoč prehod prav na vrh.

V trenutku pripravim dereze in kratko ledno kladivo za varovanje, palice pa se preselijo na nahrbtnik. Na hitro si privoščim še nekaj požirkov toplega čaja in se požinem v strmino. Tu in tam se mi nad ruševjem ledena skorja vdre, vendar sem že v nekaj minutah na grebenu. Borim se z vetrom in pogledujem proti vrhu, ki ni več daleč. Rad bi slikal, vendar je v teh razmerah skoraj nemogoče. Brez rokavic in prevlek bi v nekaj minutah tvegalo ozeblino, saj je bil v tem vetru občutek mraza vsaj -40°C .

Pod vršno strmino se še enkrat ustavim in si ogledujem eno izmed zasneženih grap, ki se tu izteka, in razmišljam o morebitnem kasnejšem vračanju po tej smeri. Žal moram to misel opustiti, saj je sneg še suh in nepredelan, zato bi bilo tveganje preveliko. Napadem še tiste zadnje metre strmine in se po kratki in izpostavljeni grebenski rezi znajdem na ostrem vrhu.

Ura je devet in vsenaokoli je jasno, le Primorska na jugu ima meglen pokrov. Snamem nahrbtnik in ga zadržim med nogami, da ga ne odpihne. Pošteno me premetava, vendar me ne zebe preveč – obleka dobro drži. Nekaj metrov pod vrhom si v strmini izkopljem poličko in sedem na nahrbtnik. Nekaj minut si vzamem za skromno malico in ocenjujem Veliki Draški vrh na nasprotni strani prevala. Pomišljam celo na vzpon, toda veter je na tisti višini še močnejši in tudi megla spodaj je videti prav zahrbtna. Zadovoljim se z lepim in razglednim Slemenom, ki mi je tako po dveh zimah zopet stal pod nogami. Pol ure zadržim na vrhu, na koncu se za slovo s težavo še dvakrat fotografiram.

Počasi grem nazaj na skalnat predvrh in se ob robu prepadnih strmin na južni strani, spustim proti Studorskemu prevalu. Previdno sestopam in si ob močnejših sunkih vetra še z rokami zaščitim obraz. Že pred prevalom zavijem po gladki in spihani strmini in si tako skrajšam vrnitev. Spodaj naletim na svoje prejšnje sledove in jim sledim. Po sipkem snegu na zadnji strmini skoraj stečem proti Konjščici in si na ravnini odpnem dereze. Veter je tu za spoznanje bolj prijazen in tudi sonce že rahlo greje. V zavetju sirame se zopet za kratek čas ustavim in spraznim termovko.

Najhujše je tako srečno za mano in z veseljem pogledujem nazaj proti Slemenu. Njegove bele grape in žlebovi pa mi nekako ne dajo miru. Vem, da bo treba prav kmalu zopet sem gor in si jih pogledati od blizu. Za danes pa je želja izpolnjena.

Planinec – gornik?

MARJAN MUNDA

*Zopet nova stara tema:
Sem planinec al' gornik?
Kaj naj reče razsodnik,
ko razlika med obema
v dediščini davnih dni
se pozabi in zgubi?*

*Kmet po svoje beseduje:
na planini se planuje,
gornik trto okopuje.
A meščan, ko v hribe lazi,
pleza, smuča, ne opazi,
da nekdo pred njim v naravi
vsemu ve, kako se pravi.*

*V rebri sončni vrhu griča
zelení grmič gornika.
Vztraja v hladu in pripeki,
svojemu imenu priča
je brez umnega jezika;
še potem se ne razburja,
ko kot »Ursi« v apoteki
cenjen je za lek mehurja.*

Planika

Za varen vzpon

